

Arrest

nr. 176 279 van 13 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 1 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 mei 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, komt op 27 december 2007 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 28 december 2007 asiel aan. Op 8 april 2008 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 13 763 van 4 juli 2008 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster. De Raad van State beslist bij beschikking nr. 3207 van 12 augustus 2008 dat het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar is.

1.2. Op 22 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.3. Op 14 november 2008 dient de verzoekster een tweede asielaanvraag in. Op 23 december 2010 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 59 586 van 13 april 2011 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster.

1.4. Op 28 april 2011 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 10 juni 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 4 mei 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

1.6. Op 30 mei 2011 dient de verzoekster een derde asielaanvraag in. Op 26 augustus 2011 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 74 149 van 27 januari 2012 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster.

1.7. Op 17 augustus 2011 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 23 september 2011 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 6 september 2012 ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 110 994 van 30 september 2013 vernietigt de Raad deze beslissing. Op 14 november 2013 wordt de aanvraag opnieuw ontvankelijk, doch ongegrond bevonden. Nadat deze beslissing op 9 januari 2014 wordt ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest nr. 122 620 van 17 april 2014 het ertegen ingestelde beroep tot nietigverklaring. Op 1 juni 2015 wordt de aanvraag opnieuw ongegrond bevonden. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 176 279.

1.8. Op 18 september 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). Bij arrest nr. 101 473 van 23 april 2013 verwerpt de Raad de vordering om bij uiterst dringende noodzakelijkheid als voorlopige maatregel de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing te bevelen. Bij arrest nr. 110 994 van 30 september 2013 verklaart de Raad het beroep tot nietigverklaring zonder voorwerp.

1.9. Op 18 april 2013 wordt ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor een duur van drie jaar en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}) genomen. Bij arrest nr. 101 477 van 24 april 2013 verwerpt de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

1.10. Op 2 oktober 2013 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 17 oktober 2013 beslist de gemachtigde van de burgemeester tot niet-inoverwegingneming (bijlage 2).

1.11. Op 28 oktober 2013 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 17 juni 2015 wordt de aanvraag zonder voorwerp verklaard en wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.12. Op 17 mei 2016 wordt ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}) genomen.

1.13. Op 17 mei 2016 wordt de verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13^{sexies}) voor drie jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid van, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan de laatste aan haar betekend werd op 18.04.2013 (bijlage 13 septies en 13 sexies met een inreisverbod van 3 jaar). Verschillende vroegere beslissingen tot verwijderingen werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74.1, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- 1° voor het vrijwillig geen enkele termijn is toegestaan en/of
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkenes asielaanvraag en aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Haar regularisatieaanvragen op grond van humanitaire redenen werden niet in overweging genomen en zonder voorwerp verklaard omdat betrokkene onderworpen was aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar werd betekend op 18.04.2013.

Betrokkene woont op hetzelfde adres als de heer W. C. (...) met wie zij volgens het administratief verslag d.d. 17.05.2016 een relatie zou hebben. Betrokkenes relatie met de heer C. (...) geeft haar echter niet automatisch recht op verblijf. De terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Een repatriëring van betrokkene naar het land van herkomst betekent immers geen breuk van de familiale relaties hetgeen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Rwanda geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

*Betrokkene heeft dan ook geen wettelijk motief om alsnog in België te verblijven, Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Eerste onderdeel

De bestreden beslissing verwijt verzoekster dat zij geen gevolg zou gegeven hebben aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan haar betekend werd op 18 april 2013.

Zoals hoger werd uiteengezet onder 1. UITEENZETTING VAN DE FEITEN EN VOORGAANDEN werd verzoekster op 18 april 2013 aangehouden door de federale politie Turnhout en werd haar alsdan een bevel om het grondgebied te verlaten én inreisverbod betekend. Verzoekster werd vervolgens gedurende VIER maanden vastgehouden in een gesloten centrum, maar zij kon NIET worden gerepatrieerd bij gebrek aan een identiteitsdocument.

Uiteindelijk werd verzoekster in vrijheid gesteld omdat zij niet kon worden gerepatrieerd bij gebrek aan een identiteitsdocument. Hierdoor kan verzoekster niet terugkeren.

Het is precies ook het ontbreken van een identiteitsdocument dat de belemmering vormt om een huwelijk met de heer C. (...) af te sluiten.

Het laatste bevel om het grondgebied te verlaten dateert dus van meer dan drie jaren geleden. Bovendien kon, ondanks een opsluiting van vier maanden, verzoekster niet worden gerepatrieerd.

Dit is niet de fout van verzoekster, en dit kan haar niet worden verweten.

Verzoekster is eenvoudigweg niet in de mogelijkheid om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het is dus niet correct om te stellen dat verzoekster hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen. Verzoekster kan eenvoudigweg geen identiteitsdocument bekomen.

Het inreisverbod is dan ook niet correct gemotiveerd en schendt artikel 74/11 Vreemdelingenwet aangezien artikel 74/11, §1, lid 2, 2° niet vervuld is.

Tweede onderdeel

Bovendien werd er reeds eerder een inreisverbod van drie jaren opgelegd. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 april 2013 ging gepaard met een inreisverbod van 3 jaren.

De huidige bestreden beslissing verwijst andermaal naar ditzelfde bevel om het grondgebied te verlaten van 18 april 2013 en legt andermaal een inreisverbod op van 3 jaren.

Aldus wordt/werd aan verzoekster een inreisverbod opgelegd van tweemaal drie jaren.

Dit is kennelijk onredelijk.

Derde onderdeel

De bestreden beslissing steunt op artikel 74/11, §1, 2e lid van de Vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het artikel laat een inreisverbod toe van maximum drie jaar.

Zoals werd aangetoond onder de bespreking van het tweede onderdeel, verwijst de bestreden beslissing naar de laatste beslissing tot verwijdering van 18 april 2013. Deze beslissing ging reeds gepaard met een inreisverbod van drie jaren.

De huidige bestreden beslissing komt erop neer dat tweemaal een inreisverbod van drie jaren wordt opgelegd.

Dit is onwettig. Deze beslissing schendt het wettelijk maximum dat bepaald is in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Vierde onderdeel

Wat betreft de duur van het inreisverbod dient opgemerkt dat artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet oplegt dat dient te worden rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd. Er wordt in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de langdurige opsluiting van verzoekster gedurende vier maanden in 2013 waarbij getracht werd verzoekster te repatriëren en met de onmogelijkheid voor verzoekster om een identiteitsdocument te verwerven.

Vijfde onderdeel

Anderzijds is er geen pertinente motivering waarom de maximumtermijn van drie jaar dient te worden opgelegd.

In de bestreden beslissing wordt beweerd dat verzoekster hardnekkig zou weigeren aan de terugkeerverplichting te voldoen.

Uit hetgeen hoger werd uiteengezet, blijkt dat dit niet correct is en dat verzoekster eenvoudigweg door het ontbreken van een identiteitsdocument niet kan terugkeren. In 2013 heeft verwerende partij zelf vergeefs getracht verzoekster te repatriëren.

Uit de bestreden beslissing blijkt nergens dat met deze gegevens werd rekening gehouden.

Opdat aan de motiveringsplicht wordt voldaan, dienen de motieven kenbaar, juist en draagkrachtig te zijn en de beslissing effectief rechtens te kunnen dragen en verantwoorden. De ingeroepen motieven moeten in feite en in rechte aanwezig zijn, pertinent zijn en de beslissing kunnen verantwoorden. Dit is, zoals hierboven aangetoond, niet geval.

De materiële motiveringsplicht wordt geschonden.

Het middel is gegrond."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet ;*
- de materiële motiveringsplicht.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing haar verwijst geen gevolg gegeven te hebben aan een bevel dd. 18.04.2013, terwijl destijds is gebleken dat zij niet kon gerepatriëerd worden naar haar land van herkomst bij gebrek aan identiteitsdocument. De verzoekende partij voert aan dat het haar niet kan verweten worden dat geen gevolg gegeven werd aan de op haar rustende terugkeerverplichting.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet aangenomen worden.

Verweerder wijst er op dat een inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van art. 74/11 Vreemdelingenwet §1, tweede lid van de wet, dat stipuleert als volgt:

"(...)"

In de bestreden beslissingen wordt een inreisverbod opgelegd van drie jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de op haar rustende terugkeerverplichting, nu werd nagelaten gevolg te geven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, in de bestreden beslissing in eerste instantie duidelijk wordt gemotiveerd om welke reden in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod wordt opgelegd. Terwijl vervolgens nader wordt toegelicht op grond van welke motieven in rechte (artikel 74/11, §1, tweede lid) en in feite een duur van drie jaar wordt opgelegd.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat op grond van de motieven van de bestreden beslissing niet duidelijk zou zijn waarom de beslissing genomen werd. Terwijl door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op uitvoerige wijze is gemotiveerd nopens de specifieke situatie van de verzoekende partij

Zie ook:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beperkt zich immers niet tot het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een vroegere beslissing tot verwijdering maar wijst onder meer op de vaststelling in de aanvankelijk bestreden beslissing dat verzoeker na vijf bevelen om het grondgebied te verlaten, gegeven tussen december 2007 en februari 2012, nog steeds geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten. Dit vormt wel degelijk een afzonderlijke motivering voor de duur van het inreisverbod. Verzoeker ontkracht ook niet de vaststelling in het bestreden arrest dat hij op geen enkele wijze toelicht welke overige specifieke omstandigheden ten onrechte buiten beschouwing zouden zijn gelaten in de aanvankelijk bestreden beslissing. Derhalve maakt verzoeker geen schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet aannemelijk.” (RvS nr. 234.226 van 22 maart 2016)

Verweerder laat volledigheidshalve gelden dat er in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, in onderhavig geval allerminst sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie in dezelfde zin:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Het loutere feit dat artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat “De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”, doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen gepaard gaat met een inreisverbod.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat zij bij gebrek aan identiteitsdocument niet zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst, merkt verweerder op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds in 2013 door de Rwandese ambassade geïdentificeerd werd. Dienaangaande kan onder meer verwezen worden naar een recente e-mail van 23 mei 2016, waarin één en ander bevestigd wordt.

Tevens verwijst verweerder naar de beslissing tot verlenging van opsluiting dd. 14.06.2013, waarin de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding uitdrukkelijk stelde dat op 06.06.2013 een akkoord vanwege de Rwandese ambassade werd bekomen voor de afgifte van een reisdocument. Bijgevolg blijkt uit de stukken van het dossier dat de beweerde onmogelijkheid om de verzoekende partij te repatriëren reeds sedert 06.06.2013 verholpen was.

De verzoekende partij maakt allerm minst aannemelijk dat zij onmogelijk gevolg zou kunnen geven aan de op haar rustende terugkeerverplichting.

Gelet op het feit dat meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden genegeerd, waarvan het meest recente nog op 17.06.2015 aan de verzoekende partij werd betekend, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerm minst kennelijk onredelijke geoordeeld dat de verzoekende partij hardnekkig weigert om aan de terugkeerverplichting te voldoen.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

In een tweede en derde onderdeel van haar enig middel voert de verzoekende partij aan dat het kennelijk onredelijk is dat haar op heden een tweede inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, nadat zij reeds op 18.04.2013 een eerste inreisverbod voor de duur van drie jaar opgelegd kreeg.

Verweerder laat echter gelden dat uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat de verzoekende partij gedurende de termijn van het eerste inreisverbod op geen enkel ogenblik het grondgebied van het Rijk heeft verlaten en aldus manifest de bepalingen van het eerste inreisverbod naast zich neer heeft gelegd.

Terwijl de termijn van het eerste inreisverbod verstreek op 18.04.2016, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op 17.05.2016 wel degelijk kon besluiten dat een nieuw inreisverbod aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De verzoekende partij laat nog uitschijnen dat de in casu bestreden beslissing eigenlijk zou impliceren dat haar een inreisverbod van zes jaar zou opgelegd worden en dat deze termijn onwettig is, doch deze kritiek van de verzoekende partij mist elke grondslag. Verweerder benadrukt dat de termijn van het eerste inreisverbod verstreek zonder dat de verzoekende partij ook maar op enig moment de bepalingen van het inreisverbod heeft nageleefd.

De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag.

In een vierde en vijfde onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij nog aan dat bij het bepalen van de duur van het opgelegde inreisverbod geen rekening zou gehouden zijn met de specifieke omstandigheden van haar situatie.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij volkomen ten onrechte laat uitschijnen dat voormelde bepaling in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de verplichting

inhoudt om in een inreisverbod (bijlage 13sexies) uitdrukkelijk te motiveren nopens alle specifieke elementen betreffende de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

Een dergelijk standpunt kan geen steun vinden in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Integendeel merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij de motivering van het inreisverbod uiteraard moet kunnen volstaan met het aanhalen van die omstandigheden die specifiek aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van deze of gene duur.

Dienaangaande verwijst verweerder naar Considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn, waarin het volgende wordt gestipuleerd:

“De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was.”

Uit deze overweging uit de Terugkeerrichtlijn blijkt reeds afdoende dat bij de motivering “per geval volgens de omstandigheden”, die omstandigheden worden bedoeld die nopen tot het opleggen van een inreisverbod, zoals bijvoorbeeld het niet-naleven van een terugkeerbesluit.

Tevens kan dienstig verwezen worden naar de tekst van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, dat specifiek betrekking heeft op het inreisverbod, en dat als volgt luidt:

“1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of

b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”

Uit voormelde bepalingen blijkt dat de motivering van een inreisverbod per geval inderdaad betrekking moet hebben op de relevante elementen van een individueel geval, met name die welbepaalde elementen die de gemachtigde van de Staatssecretaris in een individueel dossier doen besluiten tot het opleggen van een inreisverbod van een welbepaalde duur.

Terwijl uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uitdrukkelijk melding maakt van de volgende elementen:

- geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten ;*
- weigert hardnekkig gevolg te geven aan de terugkeerverplichting ;*
- de asielaanvragen en de aanvragen tot medische regularisatie werden negatief afgesloten;*
- een terugkeer naar het land van herkomst houdt geen schending van artikel 3 EVRM in;*
- de regularisatieaanvragen op grond van humanitaire redenen werden eveneens negatief afgesloten ;*
- de verzoekende partij woont op hetzelfde adres als dhr. W. C. (...);*
- de relatie met dhr. C. (...) geeft de verzoekende partij niet automatisch recht op verblijf ;*
- de terugkeer naar het land van herkomst staat niet in disproportionaliteit met het gezinsleven ;*
- een terugkeer naar Rwanda houdt geen schending van artikel 8 EVRM in;*
- de verzoekende partij heeft geen enkel wettig motief om nog in België te verblijven ;*
- het belang van de immigratiecontrole ;*
- er zijn geen specifieke omstandigheden die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.*

Verweerder besluit dat uit de motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het bepalen van de duur van het inreisverbod op gedegen wijze rekening is gehouden met de specifieke situatie van de verzoekende partij.

Het loutere feit dat niet gemotiveerd is over de vasthouding gedurende een periode van vier maanden in 2013, doet aan de motieven van de bestreden beslissing geen afbreuk. Verweerder benadrukt

nogmaals dat uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat de onmogelijkheid om de verzoekende partij te repatriëren reeds sedert 06.06.2013 verholpen was, doordat de Rwandese ambassade een reisdocument afleverde.

De verzoekende partij kan zich aldus niet langer verschuilen achter het feit dat het onmogelijk zou geweest zijn om af te reizen naar het land van herkomst. Terwijl uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 17.06.2015 een laatste bevel om het grondgebied te verlaten kreeg, waar andermaal geen gevolg aan gegeven werd.

De kritiek van de verzoekende partij is dan ook niet van aard afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan” of “indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”. Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat het niet om een mogelijkheid, maar om een verplichting gaat. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Te dezen wordt aan de verzoekster een inreisverbod opgelegd omdat “een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”, waarbij wordt toegelicht dat zij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 18 april 2013 werd betekend en dat ook verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering niet werden uitgevoerd. In de bestreden beslissing worden voorts de elementen aangehaald waarom het opleggen van een inreisverbod van drie jaar proportioneel wordt geacht, met name dat een terugkeer naar haar land van herkomst geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt nu de asielaanvraag van de verzoekster en haar aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet negatief werden afgesloten, dat haar regularisatieaanvragen op grond van humanitaire redenen niet in overweging werden genomen en zonder voorwerp werden verklaard, dat de relatie van de verzoekster met W.C., met wie zij samenwoont, haar niet automatisch recht geeft op verblijf en een terugkeer naar haar land van herkomst niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van haar recht op een gezins- of privéleven, het belang van immigratiecontrole, de hardnekkigheid van de verzoekster om illegaal op het grondgebied te verblijven en het gegeven dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die zouden kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod met een duur van minder dan drie jaar.

In het eerste onderdeel van het enig middel werpt de verzoekster op dat zij in 2013 reeds vier maanden werd opgesloten in een gesloten centrum, doch dat zij niet kon worden gerepatriëerd bij gebrek aan identiteitsdocumenten. Zij stelt dat zij geen identiteitsdocument kan bekomen, waardoor zij het grondgebied niet kan verlaten zodat het niet correct is te stellen dat zij hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen. Waar de verzoekster voorhoudt dat zij geen identiteitsdocument kan bekomen en dat het voor haar niet mogelijk is *“om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten”*, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij legt geen enkel bewijsstuk voor van enige poging die zij zou hebben ondernomen om een identiteitsdocument te bekomen, niettegenstaande uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij door de ambassade van de Rwandese republiek bij een schrijven van 29 juli 2014 werd verwezen naar de website www.ambarwanda.be, waar de voorwaarden voor het verkrijgen van een Rwandees paspoort worden vermeld. Aldus maakt de verzoekster niet aannemelijk dat het voor haar onmogelijk was om uitvoering te geven aan de haar op 18 april 2013 ter kennis gebrachte verwijderingsmaatregel en dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat zij hardnekkig weigert te voldoen aan de terugkeerverplichting.

In het tweede onderdeel van het enig middel laat de verzoekster gelden dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 april 2013 reeds gepaard ging met een inreisverbod van drie jaar en dat haar nu, met verwijzing naar datzelfde bevel, opnieuw een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, zodat haar een inreisverbod van tweemaal drie jaren wordt opgelegd. Zij acht dit kennelijk onredelijk. Er wordt herhaald dat uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat (de gemachtigde van) de bevoegde staatssecretaris verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Thans wordt de verzoekster een inreisverbod van drie jaar opgelegd omdat *“een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”* waarbij wordt toegelicht dat zij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 18 april 2013 werd betekend en dat ook verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering niet werden uitgevoerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 18 april 2013 eveneens een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd omdat *“een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”* waarbij werd toegelicht dat zij *“geen gevolg (heeft) gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente haar werd betekend op 23/09/2012”*. Het inreisverbod van 18 april 2013 en het thans bestreden inreisverbod zijn dus niet (volledig) op dezelfde feitelijke gegevens gesteund. Het inreisverbod van 18 april 2013 steunt immers, in tegenstelling tot het thans bestreden inreisverbod, niet op het gegeven dat de verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 april 2013. Gelet op het voorgaande en gelet op hogergenoemde verplichting die voortvloeit uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, kan de verzoekster niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat het kennelijk onredelijk is om haar opnieuw een inreisverbod met een duur van drie jaar op te leggen.

Voor zover de verzoekster in het derde middelonderdeel aanvoert dat de thans bestreden beslissing *“erop neer(komt) dat tweemaal een inreisverbod van drie jaren wordt opgelegd”* en dat de bestreden beslissing aldus *“het wettelijk maximum dat bepaald is in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet (schendt)”*, wordt herhaald dat het thans bestreden inreisverbod op andere gronden is gesteund dan het eerder aan de verzoekster opgelegde inreisverbod van drie jaar. Uit de door de verzoekster aangehaalde bepaling blijkt slechts dat een verwijderingsmaatregel in twee gevallen gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar. *In casu* gaat de beslissing van 17 mei 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies; zie *supra*, punt 1.11.) gepaard met het thans bestreden inreisverbod van drie jaar, hetgeen niet strijdig is met het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen. De omstandigheid dat de verzoekster een eerdere verwijderingsmaatregel werd gegeven die eveneens gepaard ging met een inreisverbod – dat op andere gronden gesteund was – doet hieraan geen afbreuk. Noch artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, noch enige andere wettelijke bepaling verbiedt de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris om, nadat eenmaal een verwijderingsmaatregel samen met een inreisverbod werd opgelegd, een nieuwe verwijderingsmaatregel uit te vaardigen die gepaard gaat met een nieuw inreisverbod.

In een vierde onderdeel van het eerste middel voert de verzoekster aan dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van haar geval. Zij laat gelden dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat zij in 2013 gedurende vier maanden werd opgesloten in afwachting van

haar repatriëring en met de onmogelijkheid voor haar om een identiteitsdocument te verwerven. Zoals hierboven reeds uiteengezet, worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom het opleggen van een inreisverbod van drie jaar proportioneel wordt geacht. Voorts kan worden herhaald dat de verzoekster zich wat betreft de zogenaamde onmogelijkheid om een identiteitsdocument te verwerven beperkt tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Nu niet blijkt dat de verzoekster het bestuur van deze onmogelijkheid op de hoogte heeft gesteld – zo heeft zij van deze zogenaamde onmogelijkheid geen gewag gemaakt bij het indienen van haar aanvraag van 28 oktober 2013 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet – en zij deze onmogelijkheid ook niet aantoon, kan het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Tevens wordt niet ingezien – en de verzoekster licht ook niet toe – in welk opzicht de omstandigheid dat de verzoekster gedurende vier maanden in 2013 werd opgesloten in afwachting van haar repatriëring een specifieke omstandigheid in de zin van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet zou uitmaken die het opleggen van een inreisverbod voor een kortere duur dan drie jaar zou verantwoorden. Er wordt dan ook niet ingezien waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met deze elementen rekening had moeten houden.

In een vijfde onderdeel van het eerste middel laat de verzoekster gelden dat de bestreden beslissing geen pertinente motivering bevat waarom haar een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd. Zij werpt op dat de bestreden beslissing steunt op het motief dat zij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan en wijst er andermaal op dat zij omwille van het ontbreken van een identiteitsdocument niet kan terugkeren naar haar land van herkomst en dat de verwerende partij in 2013 tevergeefs getracht heeft om haar te repatriëren en dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met deze gegevens rekening werd gehouden. Andermaal wordt erop gewezen dat de verzoekster niet aantoon dat zij de nodige identiteitsdocumenten niet had kunnen bekomen en dat zij bovendien het bestuur hiervan niet op de hoogte heeft gesteld, zodat niet wordt ingezien waarom hieromtrent diende te worden gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN